

Faro

La plumilla

Xxxx
X

X⁰⁴ Text
04 Text 1 OPI

ANTONI COLL I GILABERT
@Collgilabert

La mirada

desde Barcelona

POR TATE CABRÉ
@tatecabre

LA HISTÒRIA ÉS CÍCLICA SI PUIG I CADAFALCH RESSUSCITÉS TORNARIA A LA TOMBA

Periodista

Doctora en Periodisme i Ciències de la Comunicació i diplomada en Traducció i Interpretació, Cabré ha treballat en premsa i TV i actualment compagina la docència amb la promoció del turisme de qualitat.

Reencarnació vuitcentista. Passen els segles i la inacció, la corrupció i tots els vicis del polítics espanyols que Puig i Cadafalch ja denunciava en els seus escrits al segle XIX segueixen vigents.

Dimarts es van complir 150 anys del naixement de Josep Puig i Cadafalch (1867-1956). La Universitat de Barcelona ha homenajat la seva memòria amb un congrés que es tanca aquest cap de setmana, titulat «Puig i Cadafalch, arquitecte de Catalunya». El títol té doble sentit, perquè a més de ser un magnífic constructor d'edificis, Puig també ho va ser de la Mancomunitat (1914-1923) i de la Catalunya moderna, un país que un segle més tard es vol reconstruir amb el procés sobiranista.

Si en l'arena política Puig va ser el segon president de la innovadora Mancomunitat de Catalunya després de Prat de la Riba, en el pla teòric tots dos personatges i els seus companys catalanistes van aportar el cabal ideològic identitari de la Renaixença catalana amb bona part del qual encara ens nodrim avui, començant per l'himne dels Segadors, que sona tant pels carrers.

La meua aportació al simposi ha estat l'estudi del Puig i Cadafalch periodista, la seva vessant desconeguda. De Puig i Cadafalch se'n parla sempre com a polític, arquitecte i historiador de l'art d'un país que volia renèixer de les cendres del 1714; impulsor d'una arquitectura nacional: el modernisme; urbanista-forjador de la nova Barcelona, capital

de Catalunya. Encara que menys, també se'l coneix com a gran reivindicador del romànic, com a arqueòleg d'Empúries i com a gestor cultural per tantes institucions bàsiques de la Catalunya cultural contemporània.

Tot i que a Puig li va tocar viure moments molt més trasbalsats que els nostres, amb pistolisme, guerra, exilis i depuració franquista, els seus oponents -ell els hi deia els «administratius castellanistes»- eren els mateixos d'avui. Els textos que Puig escriu fa més de cent anys, segueixen vigents. Eatac injustificable dels militars a la revista satírica *Cu-cut!* al 1906 em recorda els atacs als col·legis electorals l'1-O. I com els partits van reaccionar formant la Solidaritat catalana seria la foto posterior de Colau, Forcadell i Puigdemont. La mala articulació entre Catalunya i Espanya sobre la que Puig va vessar tanta tinta segueix lluny de ser resolta. I si canviem els noms d'Eduardo Dato o de Francisco Silvela pels de Rajoy o de Guindos, els textos funcionen!

Aquests dies, l'amenaça del 155, i tantes especulacions sobre com l'aplicarà Madrid, m'ha fet reviure la manera gradual en què el Govern espanyol, amb el cop d'Estat de Primo de Rivera al 1923 va intervenir la Mancomunitat; gradualment, posant el comte d'Egara, el Baró de Viver i altres homes de palla al davant fins a carregar-se-la, tal com el

PP vol fer posant a Millo i Dolors Montserrat a la Generalitat.

Primo de Rivera va difamar, amb campanyes d'intoxicació informativa, la magna obra feta des del 1914, molt pel davant del que existia a la resta de la península. De tantes mentides Puig se'n defensava amb la seva coneguda sèrie d'articles «La Mancomunitat de Catalunya i el Dictador», que va escriure amb el mateix esperit amb què el rector de la UAB, el Col·legi de Periodistes, i tantes altres institucions intenten contrarestar aquests dies les mentides de la premsa espanyola manipuladora.

Dilluns, amb Cuixart i Sánchez a la presó injustament, vaig recordar els articles abrindats de Puig en defensa de víctimes polítiques del catalanisme del seu temps, com «Els nostres companys processats» que va escriure al 1897 en defensa de Prat de la Riba, també detingut per organitzar un acte catalanista; i «El cas Folch i Torres», del 1927, en afeïssada defensa de Joaquim Folch i Torres, destituït per la «dictablanda». Com Romeva i Puigdemont, Puig i Cadafalch tenia molt clar que no aconseguiria mai res a l'erm parlamentarisme de Madrid i buscava suport a l'estranger. I la va encertar. Els seus Honoris Causa internacionals i la picada de cresta de la Universitat de Harvard a Franco el van salvar de l'ostracisme i va seguir l'activisme combatiu fins al final.

Vine a Sanitas i tindràs un any gratis de videoconsulta en 19 especialitats i urgències.

Consulta condicions en sanitas.es

